

Патријарх српски Порфирије у Линцу

Трећег дана канонске посете Епархији аустријско-швајцарској, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је посетио Линц, где је у храму Светог Василија Острошког служена свечана доксологија.

Патријарху је, у име парохијске заједнице у Линцу, добродошлицу пожелео свештеник Драган Мићић, старешина храма. Патријарх је на добродошлицу у препуном храму одговорио пригодним речима:

– Преосвећени Владико брате и саслужитељу у Христу господине Андреје, Епископе Епархије аустријско-швајцарске Српске Православне Цркве, високопреосвећена и преосвећена браћо архијереји, уважени господине и брате, бивши председнице Владе Горње Аустрије и председнице фондације Pro Orinete господине Фиринген, часни оци, драги гости и најдража браћо и сестре, децо Светога Саве, Срби православни, који сте сабрани данас у овом

предивном храму у дивном граду и благословеној земљи Аустрији,

Неизмерна је радост моја а сигуран сам и браће архијереја који су дошли из отачаства и са свих страна. Неизмерна је радост да је мало речи која могу да изразе мноштво емоција које се оре у нашим душама и у нашим срцима – пре свега због вере ваше, вере у једнога Господа и Спаситеља света и човека, сваког човека, због вере ваше која је утеха, подстрек и снага, која нам даје смисао нашега деловања и службе у Цркви Христовој. Радује нас што видимо много људи и деце. Радује нас што долазите у своју Цркву и тиме показујете да разумете да човек није само спољашње и материјално биће, да човек нема само телесне потребе, да човеку није довољно да обезбеди свој материјални живот, да је човек биће које има своју духовну димензију – своје унутарње потребе, потребе које не могу да се задовоље ничим што је од овога света, потребе које могу да буду испуњене искључиво и само благодаћу Божјом и љубављу Његовом.

Ви показујете и сведочите да смо ми људи духовна бића. Све што се може стећи и остварити на пољу и науке и философије и уметности и политике може имати свој прави и пуни и потпуни смисао али лепоту и радост може нам пружити искључиво оно што је утемељено на вери у Бога – што је укорењено на нашем духовном подвигу. Знамо то сви из свога личног искуства. Колико нам се пута десило да нам све иде од руке, да нижемо успехе на сваком пољу. Али опет, што смо успешнији у ономе што чинимо, отвара се празнина, нешто изнутра нам указује на то да није све у реду. Тек када се сетимо Господа постајемо то што јесмо. Све што смо постигли и остварили употпуњује се молитвом Христу. Када подигнемо очи своје и душе ка небу, све долази на своје место. Знамо како је и када не иде све како смо замислили, када нисмо довољно успешни. Када нема довољно резултата који би требали бити адекватни нашим уложеним напорима. Али и у тим моментима, када би се очекивало да смо малодушни, да немамо снаге, да не видимо смисао, када бисмо се обратили Богу, када бисмо упутили молитву своју Христу, када бисмо дозволили да проговори вера из наших срца, одједампут, без обзира што смо у искушењима и на крсту, одједампут би тај крст постајао лак, испуњен смислом. Одједампут и у том крсту, пројављивала би се једна тиха нечујна радост. Ето, браћо и сестре, то је снага вере. То је вера у Христа. То су јеванђељске вредности. Вредности Јеванђеља којем се многе идеје и идеологије и нашега времена супростављају, неће их, стављају их под тепих. Проглашавају их ретрограднима. Зато што те вредности оприсутњују Христа и зато што Христос одједампут постаје огледало онима који би хтели да живе по своме, да живе искључиво и само по људским

правилима. Изобличава их, показује њихову празнину, показује њихов бесмисао, показује њихову трулежност.

Браћо и сестре вас краси, хвала Богу, ваша вера. То показује да сте достојна деца Светога Саве, да сте верна деца своје свете Православне Цркве. Поносни смо због тога на вас. Поносни смо јер разумете, можда више него многа наша браћа и сестре у отаџбини. Када сте удаљени од своје матице осетите колико је матица потребна. Дакле, разумели сте да матица није само земља, него да је матица и небо, да матица не постоји само да би била сећање на оно што је прошло него матица је и сећање на будућност, а то је храм Божји. То јесте место молитве и место сећања, али не место сећања на прошле догађаје макар они били и везани и за Господа нашега, него више од свега то сећање јесте везано за будућност, будућност победе над смрћу. Зато смо осветили данас храм да буде место сећања и на прошлост која је испуњена страдањима нашег народа на овим просторима, али и на њихову будућност јер они су већ будући јер су у близини Божјој, у Царству Божјем. Зато је наше сећање на њих нисвођење међу нас и заиста оприсутњење дела неба међу нама. Све то што је садржај нашега живота био је садржај наших светих предака, ми то знамо а ви то потврђујете.

Наш је народ кроз историју пролазио многе муке, страдања, искушења, штавише живео у државама у којима је био туђин. Неретко није ни имао своју државу, а државе су мењале своје границе. Нас то не треба да занима примарно. Не треба да нам буде на лествици наших брига и подвига и молитава на првом месту. За нас на првом месту треба да буде вера у Христа. Зато, иако смо пролазили крст и страдања, не само да смо опстали и преживели него смо и у најтежим околностима били у Духу Светоме стваралачки народ. Оставили смо многа дела духовне културе да се, с једне стране, ми њима поносимо, а с друге стране да им се многи диве. Изградили многе светиње у које долазе и они који нису православне вере. И не само што долазе, него у светињама у којима се налазе и мошти светих, и где су живе и снажне молитве и они траже и налазе утеху и често добијају исцељење и духовно и телесно благодаћу Божјом.

Нашем народу је на лествици брига и подвига на првом месту била вера у Христа, на првом месту његова Црква. Знамо да јесмо православни хришћани као што смо били и остаћемо до краја света и века. Можемо имати све али ако немамо православну веру, ако нисмо живи у Господу, ако немамо Цркву своју онда смо само празна љуштура. Ви сте по промислу Божјем овде изван своје матице, изван своје отаџбине. Телесно али духовно док год постоји храм

у којем се сабирате, ваша отаџбина је са вама. И ви сте са својом отаџбином јер када сте у молитви једно, у светој Литургији једно, онда географски и просторни параметри престају да важе. Онда смо у истом времену и на истом месту. И са онима који су били пре нас и са онима који ће доћи после нас. Знао је дакле наш народ Христа, знао је Бога, живео је Јеванђељем и то је оно што смо ми примили од наших отаца и то је оно што хоћемо да предамо онима који долазе после нас.

Испуњени смо радошћу када гледамо овај предивни храм који је дар Католичке Цркве нашој Православној Цркви али истовремено је израђиван и приносима и трудовима и материјалним и молитвенима свих вас овде у Аустрији. Ми смо благодарни и политичким структурама Аустрије, али пре свега Римокатоличкој Цркви и Фондацији Pro Orinete који показују неизмерну љубав у односу на наш народ, који, као милостиви Самарјанин, онда када смо долазећи овде посртали и имали потребу за подршком и помоћи, препознају да смо и ми по промислу Божјем дошли овде да би они показали хришћанску љубав. И то су у пуном смислу те речи учинили. Нема другог примера у савременом свету односа према нашој Цркви као што је то однос овде у Аустрији. Хвала Богу, и на другим местима има оних који разумеју и који пружају простор да живимо слободно своју веру, али за разумевање потреба нашега народа за духовним као што је то овде у Аустрији, нигде друго не постоји идентичан пример, пример који је достигао тај ниво.

Немам друго шта да вам кажем осим да чувате своју веру, али не само да је чувате него да живите њом јер Господ није случајно довео све вас овде далеко од својих домова, од домова свога порекла. Довео вас је да budete и апостоли, да budete они који сведоче Јеванђеље Христово читавим својим бићем и да budete они који сведоче о томе да сте светосавски народ, да сте свети народ, да сте народ Дечана, Студенице, Пећке Патријаршије, Жиче, Богородице Љевишке, манастира Мораче, многих светиња у Босни и Херцеговини, манастира Озрен, манастира Крке и Крупе, да сте деца оних који, када су били прогањани и када су напустили у своје време просторе Косова и Метохије дошли на север. Дошли до Аустроугарске, дошли у Сент Андреју и тамо док нису постојали домови, куће у које су наши преци могли да се сместе, изградили на малом простору велелепне храмове који до данас сведоче о томе да је српски народ Христов народ и да српски народ има потребу пре свега да служи Господу, да је српском народу Христос на првом месту. И зато без обзира на спољашње околности пре или касније све дође на своје место. О томе сведочи и овај предивни храм, фреске на његовим зидовима а пре свега живе иконе Божје, а то сте ви браћо и сестре. Чувајте

своју веру, негујте своју породице, имајте разумевања и љубави за своје жене, супруге и ви супруге за своје мужеве. И ако имате неспоразуме знајте да је лек за сваки неспоразум искање опроштаја и праштање, покајање. Имајте бригу о својој деци да им подарите православну веру пре свега, па тек онда да их учите способностима и вештинама које ће их водити кроз живот. Способностима помоћу којих ће остваривати многе резултате али најпре им дајте своју веру, јер ако се будете молили Богу за своју децу, ако Богу говорите за своју децу више него њима о Богу онда ће и деца, имајући православну веру, вас своје родитеље за читав живот носити као дар Божји и бити спремна да и у радости и у искушењу и невољи буду једно са вама. Иако чувате своје породице на темељима хришћанских вредности, наравно, никоме не намећући оно што је ваше, никоме не судећи, никога не осуђујући, знајте да ћете бити Христова заједница, Црква Христова, Црква Православна која је мајка свих нас. Нека вас све Господ благослови и знајте да и ми на местима на којима се налазимо по дару Божијем, вас носимо у својим срцима и искрено се Богу молимо за вас, читавим својим бићем, знајући да све исто чините и ви за нас. Господ да благослови. Живели на много година и да се што пре видимо опет овде, да служимо свету Литургију у овом храму и у храму у Маутхаузену.

``

spc.rs